

Den samme dag som jeg får kemoen, føles det som at have tømmermænd, influenza og allergi på én gang. De følgende 3 uger frem til næste kemoterapi er det ligesom at have tømmermænd hver dag.

Mikala: I 3 uger?

Sara: Jeg havde hele tiden en dårlig smag i munden. Det er på den der hyggelige tømmermændsmåde hvor man er sådan lidt forvirret og distræt. Hvor alting går lidt langsomt. Sådan er det hele tiden. Jeg tyggede konstant på et bolche eller en lakrids for at fjerne penicillinsmagen i munden. Selve den dag hvor jeg får kemoterapien bliver jeg dårlig og decideret grøn eller gul i hovedet, og jeg ikke kan holde noget med kød ud. Første gang jeg fik kemo stegte Johan bøffer om aftenen. Jeg kunne ikke holde det ud. I dagene efter er det bare en jævn kvalme der gør at jeg hele tiden er lidt utilpas og enormt træt. Og jeg får forstoppelse. Det bliver værre og værre og værre jo flere gange jeg får kemo. Det føles som om alle slimhinderne tørrer ud. Jeg får svamp over det hele. Jeg får helt vildt meget fodsvamp og svamp i skeden. Det lugter rigtig dårligt. Jeg kan mærke på mine bussemænd at der sker noget inde i næsen. Det er som om jeg bare tørrer ud over det hele. Det er ikke så slemt i øjnene heldigvis. Min hud i ansigtet bliver helt pæn og trækker sig sammen. Jeg får vildt tørre læber og får sår inde i næsen. Og maven er helt mærkelig. Når jeg har fået kemoterapi har jeg hård mave i minimum 3 dage. Indtil jeg begynder at tage noget afføringsmiddel som jeg selvfølgelig også skal finde ud af at dosere ordentligt. Det var det værste at have hård mave. Bare ondt i maven hele tiden, og hele tiden skal på toilettet uden at kunne. Hvor var det forfærdeligt i virkeligheden.

Mikala: Hvordan har du det med at du hele tiden er svag?

Sara: Det passer mig heller ikke særlig godt.

Mikala: Hvordan har du det i forhold til dine venner og familie?

Sara: Det går op for mig at jeg kun kan have max. én aftale om dagen. Jeg kan ikke springe rundt, vel? Jeg kan ikke planlægge en dag simpelthen. Derfor kan jeg heller ikke rigtig huske hvad jeg har lavet. Jeg sov så længe jeg kunne hver dag. Og sover igen mellem 15.00 og 18.00, en god middagslur. Ja, hvordan har jeg det egentlig? Jeg nyder ikke at have fri. Jeg går og har dårlig samvittighed over at jeg ikke går på arbejde. Sådan har jeg det i de første 3 måneder. Så vænner jeg mig lidt til det. Ellers har jeg det meget godt. Jeg blander tingene lidt sammen nu. Det er meget tåget det hele.

Mikala: Tænker du: "Gud, skal jeg have det sådan her resten af livet? Nu er jeg færdig, og alt det jeg kunne før i tiden, det kommer jeg aldrig til mere. Resten af mit liv bliver jeg bare sådan en der ligger på en sofa og læser blade"?

Sara: Ja! Jeg bliver bange for at det aldrig nogen sinde skal gå væk igen. Først og fremmest spørger jeg mig selv hvor lang tid jeg skal have det sådan her efter behandlingen, er slut. Behandlingen er jo fuldstændig skemalagt. Jeg ved at den 17. september er jeg færdig med kemo- og strålebehandlingen på hospitalet.

Jeg prøver at holde fast i at der skal ske et eller andet deromkring. Jeg prøver at

undersøge og spørge alle mulige hvor lang tid jeg vil være dårlig efter behandlingen. Jeg møder en pige som har været igennem en værre kræftsygdom end mig. Der er gået halvandet år efter at hun har afsluttet sin behandling, og hun kan stadig kun passe et deltidsjob. Det får jeg virkelig nedtur over. Pyh. Jeg er virkelig bange for jeg ikke bliver mig selv igen. Jeg bryder mig virkelig ikke om den tanke. Én ting er det med min arm. Den er rigtig dårlig i lang tid efter den brystbevarende operation. Den skal hvile sig meget, kan du huske at den hele tiden skulle ligge på en pude. Det var ligesom at have sådan en fissefornem hund der ikke kan noget. Det er ikke de fysiske ting der er så slemme, der lærer jeg hurtigt at bruge venstre hånd til alting. Jeg kan stadig gøre mange flere ting med venstre hånd som jeg ikke kunne før. Det er det med ikke at have noget overblik jeg næsten ikke kan holde ud. Det lyder uvirkeligt og mærkeligt nu hvor jeg ikke har det sådan mere. Nu kan jeg slet ikke forstå hvordan jeg kunne have det sådan. Det er væmmeligt ikke at have nogen fantasi, eller det der når man laver mad, at sige den skal sgu lige have lidt mere peber. Det havde jeg ingen evner for. Johan laver aftensmad i hele den periode. Jeg kan heller ikke købe ind. Jeg går ned i supermarkedet, og så er der alt for mange ting at vælge imellem. Jeg kan ikke bestemme mig for hvad jeg vil have, så jeg køber alt muligt mærkeligt. Der var også den famøse dag hvor jeg både skulle på socialkontoret, købe en fødselsdagsgave og på café. Det tog mig en time om morgenen at regne ud i hvilken rækkefølge jeg skulle gøre hvad, for at nå i boghandelen før den lukkede 17.30. Jeg håbede virkelig at det ikke skulle være sådan resten af mit liv, det gjorde mig deprimeret. Det er derfor jeg ikke kunne arbejde. Jeg kunne ikke finde en gæst til dagen efter når jeg ikke havde noget overblik. Jeg kunne slet ikke forestille mig at der også var en dag i morgen. Jeg kunne heller ikke vurdere om en mulig gæst til programmet var god eller dårlig, når jeg ikke havde det der overblik, vel.

Mikala: Er du bange i den periode?

Sara: Det jeg er mest bange for, er at Johan kun er kæreste med mig fordi han ikke synes han kan tillade sig at gå fra mig. Og jeg får et kæmpe chok når jeg starter til strålebehandling, efter kemoterapien er slut. Hvor jeg i virkeligheden har glædet mig til at få strålebehandling fordi det ikke er noget man bliver dårlig af, så er det et kæmpe chok for mig hvordan det er at gå på hospitalet hver eneste dag og se på alle de andre syge mennesker. Hvor væmmeligt det er. Mens jeg får kemo, er det mere personlige ting jeg bekymrer mig om. Det manglende overblik og mit forhold til Johan. Det er mere det der optager mig, ikke så meget selve sygdommen. Det virker helt surrealistisk nu, synes jeg.

Mikala: Er du bange for at have kræft i hele kroppen?

Sara: Det tror jeg.

Mikala: Tænder du over at du kan dø af det?

Sara: Det er ikke det der fylder mest, men helt klart, det har da strejft mig.

Mikala: Har du følelsen af at du skal berolige folk omkring dig? At dine omgivelser også bliver bange, og at det er dig der skal være den stærke selvom det er dig der er den syge?

Sara: Sådan føles det nogle gange i den periode hvor jeg skal fortælle det til folk. Men det generer mig ikke. Jeg har fået en masse ting at vide om sygdommen som folk gerne vil vide. Det er jo voldsomt at sige at jeg har kræft, så jeg er nødt til at forklare at jeg har været heldig, at jeg ikke har mere kræft i kroppen, allerede fra jeg blev opereret. Det lyder voldsomt, og det er da også meget voldsomt. Men jeg har jo hele tiden haft en god diagnose. Det har ikke været svært for mig at berolige folk og sige "Prøv og hør, jeg havde nærmest mindre kræft end man kunne se, og det har ikke bredt sig." Det har ikke været svært at skulle forklare det igen og igen, men det har da været den rolle jeg har haft. Der er selvfølgelig også en grund til at jeg bad folk om at fortælle det til dem jeg kendte, så jeg var fri for selv at fortælle det til alle. Det strejfer mig nogle gange: "Tænk, hvis jeg har det over det hele, og hospitalet ikke kan gøre en skid ved det." Det tænker jeg stadigvæk på. Hvis jeg

Inden jeg blev syg bestod mit arbejde på DR i at sende direkte radio alle hverdage fra 19.00 til 21.00. Der var altid mange gæster med i programmet, og alle hjalp med at finde nye gæster.